Capitolul 10.

24 februarie 1986 am

ÎN ULTIMA LUNĂ, VATICANUL A SUGERAT PRESEI CATOLICE ITALIENE SĂ PĂSTREZE TĂCEREA ÎN LEGĂTURĂ CU EXISTENȚA TA. UN ASEMENEA LUCRU NU S-A ÎNTÂMPLAT NICI MĂCAR ÎN CE-I PRIVEŞTE PE TERORIŞTI. ASTA PARE SĂ ARATE CĂ PAPEI ÎI ESTE TEAMĂ DE TINE.

COMENTEAZĂ TE ROG.

Papa şi alți lideri religioşi ai lumii nu se tem de teroriști, dar ei se tem de mine. Motivul este că teroriştii nu pot distruge însăşi rădăcinile lor, nu pot distruge însăşi existența lor. Poate că ucid câțiva oameni pe ici pe acolo, dar ei nu pot să le ia total drepturile de proprietate (*vested interests)*.

Eu pot face asta.

Eu sunt o teroare mai mare pentru ei, deşi nu sunt un terorist. Eu sunt absolut nonviolent.

Teama lor este la bază din cauză că stau pe un teren fictiv. Ei nu mai au nici un argument de a exista; ei nu pot furniza vreun motiv pentru care este nevoie de ei. Şi eu pot furniza toate motivele pentru care însăşi existența lor este un obstacol pentru progresul uman, pentru venirea unui supraom. Ei păstrează oamenii retardați în toate modurile, astfel încât să-i poată exploata.

Şi ei au exploatat timp de secole. Şi-au repetat minciunile lor de atâtea ori încât aproape că apar ca adevăruri.

Mintea omului este un mecanism foarte misterios: dacă continui să-i spui ceva care este absolut lipsit de orice bază, mai întâi nu îl va asculta; mai întâi va râde de el. Dar dacă continui, fără să-ți pese de râsul sau ignorarea sa, în curând va deveni serios: „Trebuie să fie ceva cu el, dacă omul este atât de perseverent.” Iar dacă asta continuă timp de secole, uiți complet că începuturile religiei sunt din frică.

Omul a început să creeze un dumnezeu din frică – nu din cunoaştere, nu din iubire. El era înconjurat de animale sălbatice – cea mai neajutorată ființă de pe pământ. Noaptea era întuneric şi el era în pericol permanent de a fi atacat. Deci când focul a fost descoperit pentru prima oară, a devenit un zeu – în India încă venerează focul – pentru că atunci omul a putut face un foc, un spațiu luminat, şi să rămână aproape de foc. Animalele se tem de foc, era mai cald, era lumină; nu era nici o teamă – animalele se puteau apropia – în mod natural, focul a devenit un zeu.

În cea mai veche carte de pe pământ, RIGVEDA, sunt mai multe rugăciuni dedicate zeului focului decât oricărui alt zeu. Încet, încet, tot mai mulți zei au apărut. Dacă vrei să vezi întreaga scenă a zeilor, trebuie să te uiți la istoria de zece mii de ani a dezvoltării religioase din India, pentru că aceasta este țara unde religia a început mai întâi.

Ei au treizeci şi trei de milioane de zei. Tot ceea ce proteja a devenit un zeu. Toate lucrurile de care se temeau, ei au făcut un zeu din ele – ca o mită. Au început să venereze norii, au început să venereze râurile – pentru că râurile erau periculoase; puteau veni inundații. Dacă venerau râurile, atunci poate că inundațiile nu mai veneau. Au început să venereze soarele, pentru că este soarele, au descoperit ei, cel care îți dă căldură, viață, te trezeşte din noapte. Noaptea a fost o teroare timp de milioane de ani.

Originile religiilor sunt în teamă.

Nu este o coincidență faptul că India este cea mai veche țară religioasă – şi cea mai laşă; timp de două mii de ani au fost sclavi. Ce pot face oamenii care sunt atât de laşi încât au

nevoie de treizeci şi trei de milioane de zei ca să îi protejeze? Grupuri mici de oameni au invadat o țară aşa de mare, care este aproape un continent, fără nici o rezistență. Teama a fost mare.

Acelaşi lucru e adevărat pentru alte religii care au venit mai târziu: ele se bazează pe teamă.

Omul l-a creat pe Dumnezeu după chipul său. Deşi BIBLIA spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, exact opusul este adevărat. Şi este atât de clar: dacă Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, crezi că omul are ceva care să demonstreze că el este imaginea lui Dumnezeu? Dumnezeu este atot-puternic, Dumnezeu este prezent peste tot, Dumnezeu este atot-ştiutor – trecut, prezent, viitor. Ce calități ai tu?

Nu, ideea este pur şi simplu greşită.

De aceea dumnezeul chinezesc va avea avea o față chinezească; dumnezeul hindus va avea o față hindusă, o culoare hindusă; dumnezeul japonez va arăta ca un japonez, va vorbi japoneză.

Am auzit…după al doilea război mondial, un general german şi unul englez s-au întâlnit din întâmplare pe o plajă unde erau în vacanță. S-au împrietenit – erau în aceeaşi profesie a masacrării şi a uciderilor.

Generalul german a întrebat, „Un singur lucru nu-l pot înțelege: de ce am fost înfrânți? Eram mai puternici ca voi."

Generalul englez a râs şi a spus, „Îți voi spune motivul. Noi ne-am rugat la Dumnezeu pentru victorie."

Germanul a râs; a spus, „Asta e absurd, pentru că şi noi ne-am rugat la Dumnezeu pentru victorie."

Englezul a spus, „În ce limbă? Dumnezeu înțelege doar engleză, şi voi trebuie că v-ați rugat în germană. Asta arată de ce ați fost înfrânți."

Papa se teme cu siguranță. Aceasta nu este calitatea unui om religios – să informeze mass-media că nu ar trebui să scrie nici pentru nici împotriva mea, nici pozitiv, nici negativ – că nu ar trebui nici măcar să-mi menționeze numele, prezența mea. Crede că am nevoie de mass-media pentru ca prezența mea să fie simțită? Teama sa este o dovadă că prezența mea este deja simțită, chiar dacă nu sunt acolo.

El a fost în India: i-am urat bun venit, şi m-am opus şoviniştilor hinduşi care i se opuneai în moduri urâte, politice: marşuri de protest, sloganuri, aruncatul pietrelor, prevenirea întâlnirilor sale, deranjarea întâlnirilor sale. Am fost singura persoană din India care s-a opus şoviniştilor hinduşi. Am spus, „Faceți ceva urât. Dacă papa nu are dreptate, invitați-l – în fiecare oraş pe care îl vizitează, fiți respectuoşi; el este oaspetele nostru. Urați-i bun venit, şi provocați-l la o discuție asupra problemelor fundamentale ale religiei. Asta va fi mai uman, mai inteligent. Şi dovediți-i că greşeşte. Pietrele voastre nu îi pot dovedi că greşeşte, protestele voastre nu îi pot dovedi că greşeşte. Protestele şi pietrele voastre dovedesc doar că vă este frică."

Sper ca papa va fi un gentleman.

El ar trebui să se poarte cu mine aşa cum eu m-am purtat cu el. Dar el deja a început să se poarte urât. Ar fi trebuit să spună întregii prese: „Fiți prezenți, şi vom discuta problemele fundamentale." Este o problemă de căutare, de cercetare a adevărului. Nu este o problemă ca eu să fiu victorios, sau el să fie victorios – noi suntem neglijabili. Realitatea este că adevărul ar trebui să fie arătat, oamenii ar trebui să ajungă să înțeleagă ce este fals şi ce nu este fals. Să invite oamenii.

Asta e doar politică urâtă, să spui mass-mediei…şi în Italia aproape întreaga presă este catolică. Dar nu-ți face griji, media va trebui să ia un punct de vedere, ori pentru ori împotrivă – nimeni nu poate fi lăsat la mijloc. Şi s-a întâmplat deja…

Înainte ca papa să fi informat mass-media, compania de televiziune din Italia a venit la Kathmandu să îmi ia interviu. Au făcut cea mai lungă piesă făcută vreodată, un interviu de nouăzeci de minute, şi directorul m-a informat: „Nu am mai văzut un asemenea răspuns toată viaţa mea. Treisprezece milioane de oameni au văzut interviul la televiziune, şi toată ţara este împărţită în două. Oamenii se luptă pe străzi – pro şi contra – în restaurante, peste tot."

M-a întrebat: „Eşti vreun soi de dezastru? – pentru că numai când are loc vreun mare dezastru se uită atâţia oameni la televiziune, altfel, cui îi pasă de religie?"

În mod cert eu sunt dezastru – un dezastru pentru toate religiile care există, pentru că vreau să dau o dimensiune cu totul nouă religiei.

Vreau ca religia să fie absolut neorganizată.

Este o căutare personală a individului.

Şi numai prin căutarea ta personală poţi ajunge să cunoşti adevărul vieţii tale, al existenţei tale…şi înţelesul.

Nu este nevoie de nici un preot care să stea între tine şi existenţă. Nu vreau ca omul să creeze ficţiuni; vreau ca el să fie mai ştiinţific, să caute realităţi.

Dumnezeu este o ficţiune – existenţa este o realitate.

Pentru mine nu există alt dumnezeu decât existenţa, decât viaţa, decât conştiinţa. Şi atunci nu este nevoie să strângi minciuni după minciuni. Mai întâi îl creezi pe Dumnezeu pentru că ai pus o întrebare stupidă: cine a creat lumea? Întrebarea este stupidă, pentru că oricine a creat-o, întrebarea va rămâne aceeaşi, din nou. Cine a creat ACEA personalitate? Deci Dumnezeul Numărul Unu a creat lumea; Dumnezeu Numărul Doi l-a creat pe Dumnezeul Numărul Unu; Dumnezeul Numărul Trei l-a creat pe Dumnezeul Numărul Doi… Este un regres nesfârşit; nu poţi ajunge niciodată la punctul în care să descoperi cine a creat totul.

Pune o întrebare stupidă, şi vei cădea într-un regres – un simplu proces logic. Şi odată ce ai primit răspunsul că Dumnezeu a creat lumea, atunci trebuie să îl defineşti pe Dumnezeu.

Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu – toate definiţiile sunt invenţii. Dacă caii l-ar fi definit pe Dumnezeu, el ar fi un cal, un cal arab bun. El nu poate fi un om, în mod sigur nu un om, pentru că omul a fost o durere peste gâtul tuturor cailor încât s-au săturat; ei nu îl pot accepta pe om ca dumnezeu.

Îmi aduc aminte de un copil mic, ce obişnuia să meargă cu tatăl său în parc la o plimbare de dimineaţă. Acolo era o statuie a lui Napoleon Bonaparte stând pe calul său, şi copilul era încântat. S-a uitat în sus şi a întrebat: „Ce este?"

Tatăl a explicat că era Napoleon Bonaparte, unul din eroii istoriei.

În curând, tatăl urma să fie transferat în alt oraş. Băiatul a spus, „Înainte să plecăm, aş vrea să îl văd pe Napoleon Bonaparte." Tatăl l-a dus acolo. Cu lacrimi în ochi, tatăl i-a spus tatălui său, „Tată, înţeleg că Napoleon Bonaparte este un mare erou – dar cine e tipul ăla care stă pe el? Nebunul ăla, în permanenţă, douăzeci şi patru de ore pe zi, stă pe Napoleon Bonaparte al meu."

Tatălui nu i-a venit să creadă că el credea că, CALUL era Napoleon Bonaparte! Dar copiii au propriile lor viziuni, propriile lor idei.

Sunt trei sute de religii în lume, şi fiecare religie are o definiţie diferită a lui Dumnezeu. Cu siguranţă, trei sute de definiţii nu pot fi adevărate. Da, trei sute de definiţii pot fi toate neadevărate – şi SUNT neadevărate. Doar pentru că l-ai acceptat pe Dumnezeu ca şi creator ai ajuns într-o încurcătură. Acum trebuie să-l defineşti pe Dumnezeu; acum trebuie să spui când a creat lumea.

Creştinii spun că el a creat lumea cu patru mii patru ani înainte să se nască Iisus Christos. Presupun că a fost luni, pe întâi ianuarie. Dar apare întrebarea: înainte cu patru mii de ani, de o eternitate, ce făcea acest Dumnezeu? El pare să fie un tip cu adevărat leneş! I-a luat o eternitate să se hotărască să creeze lumea, şi atunci a creat această harababură!

Unul din prietenii mei mergea în turneu. Făcuse comandă la croitor să-i facă o haină minunată – iarna venea, şi el se grăbea. I-a spus croitorului, „Fă-o într-o săptămână. Şi nu trişa. Nu încerca să găseşti vreo scuză. Într-o săptămână trebuie să faci haina."

Omul a spus, „Pot s-o fac într-o singură zi – dar uită-te afară doar: Dumnezeu a făcut lumea în şase zile, şi ce este lumea? Este o harababură totală! Dacă fac haina ta într-o săptămână va fi o harababură totală. Aceasta va fi responsabilitatea ta. Eu sunt un biet croitor; dacă Dumnezeu nu s-a descurcat, cum pot să mă descurc eu? Dă-mi timp! Haina va fi gata când te vei întoarce din călătorie; atunci va fi perfectă."

O minciună trebuie să fie sprijinită de altă minciună. În câte zile a creat Dumnezeu lumea? În şase zile, pentru că în a şaptea zi a obosit – mare Dumnezeu! Omnipotentul, atotputernicul Dumnezeu oboseşte în şase zile – epuizat, terminat! De atunci nu am mai auzit nimic despre el. De atunci se odihneşte; duminica nu se mai termină deloc.

Şi toate aceste lucruri sunt împotriva investigaţiilor ştiinţifice. Chiar acest pământ are cel puţin trei milioane de ani, nu mai vorbim de univers. Universul este etern; a fost mereu acolo, schimbându-se în noi forme. În fiecare zi se nasc stele noi, în fiecare zi stele vechi mor. Nu este început şi nu este sfârşit; de aceea, problema vreunui creator nu se pune deloc.

Dar tu creezi o minciuna; faci biserici şi temple şi sinagogi în jurul acelei minciuni; creezi episcopi, arhiepioscopi, papi, să fie mediatori între tine şi minciună, şi îţi iroseşti viaţa rugându-te la ceva care nu există deloc.

Toate religiile au fost distructive faţă de religiozitatea ta. Ele au fost distructive faţă de căutarea ta a adevărului. Ele te-au învăţat să crezi, nu să cercetezi. Ele ţi-au dat formule de-a gata ca să nu-ţi mai faci griji pentru vreo căutare individuală.

Lev Tolstoy are o povestire, o povestire minunată, despre trei săteni – needucaţi, necultivaţi. Ei trăiau lângă un lac, în izolare totală, sub un copac. Ei deveneau din ce în ce mai celebri ca sfinţi.

Arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Ruse fireşte că era furios, pentru că în creştinism poţi fi un sfânt numai dacă eşti certificat de papă. Este hilar că un sfânt trebuie certificat – ca şi cum este tot un titlu, un titlu onorific ce trebuie conferit omului. Însăşi cuvântul „sfânt", în limba engleză vine din „sancţiune"; trebuie să fie sancţionat, certificat.

Acei trei oameni nu erau certificaţi şi ei deveniseră sfinţi. Oamenii se duceau la ei cu miile şi nu se duceau la arhiepiscop. El era într-adevăr scos din sărite[1]!

Într-o zi nu s-a putut abţine. A luat o barcă cu motor şi s-a dus pe lac. Acei sărmani trei oameni au căzut la picioarele sale şi au spus, „De ce a trebuit să faci această lungă, obositoare călătorie? Puteai să ne informezi şi am fi venit noi."

S-a calmat puţin, văzând simplitatea lor. Dar a spus, „Voi credeţi că sunteţi sfinţi?"

Ei au spus, „Nu ştim ce înseamnă un sfânt."

El a întrebat, „De ce vin oamenii să vă venereze?"

Ei au spus, „Asta e o problemă pentru noi. Noi nu vrem s-o facă – de aceea am venit departe de sat să trăim aici în izolare. Dar oamenii sunt nebuni; ei continuă să vină aici. Şi noi continuăm să spunem că nu ştim nimic; suntem doar oameni simpli, săraci."

Acum arhiepiscopul era din nou în postura sa zilnică de arhiepiscop. El a spus, „Atunci ascultaţi; mai întâi spuneţi-mi, care e rugăciunea voastră?"

Toţi trei s-au uitat unul la altul si au zis, „Spune-le tu".

Arhiepiscopul a spus, „Poate spune oricine, nu se pune problema – doar spuneţi-mi care este rugăciunea."

Au spus, „Suntem foarte stânjeniţi pentru că noi nu ştim nici o rugăciune. Neştiind nici o rugăciune, am creat una a noastră – te rog iartă-ne. Rugăciunea noastră este: 'Doamne, tu eşti trei; şi noi suntem trei, ai milă de noi'. Asta e tot – rugăciunile mai lungi nu le putem ţine minte. Este simplu şi semnificativ pentru noi: 'Tu eşti trei, noi suntem trei – ai milă de noi.' "

[1] *Pissed off*, în limba engleză.

Arhiepiscopul a trebuit să râdă. A spus, „Acesta este un fel ciudat de rugăciune! Vă voi spune rugăciunea autorizată de biserică, şi uitaţi de această rugăciune. Asta nu e rugăciune, totul e o prostie!”

Ei au spus: „Ne poţi învăţa; noi suntem disponibili. Singura dificultate este că, nu ar trebui să fie prea lungă, nu ar trebui să fie cuvinte mari; altfel o vom uita.”

Le-a spus toată rugăciunea. Ei erau foarte trişti, şi au spus, „Te rugăm, repet-o încă o dată – este foarte dificil de ţinut minte. Dar vom încerca s-o facem în trei părţi: o parte o va ţine minte un om, cealaltă parte o va ţine minte celălalt; a treia parte o va ţine minte al treilea om. În felul ăsta vom reuşi. Repet-o măcar o singură dată.”

Arhiepiscopul a repetat rugăciunea încă odată. Toţi trei i-au atins picioarele, şi el s-a bucurat foarte mult. Se gândea că o să fie o confruntare, dar aceştia erau oameni săraci, ignoranţi. S-a dus în barca sa, foarte fericit că făcuse un act virtuos de a transforma trei idioţi pentru calea dreaptă a religiei.

În mijlocul lacului a fost surprins; veneau toţi trei, alergând pe apă! I-era atât de teamă – de data asta chiar a făcut pe el[2]! Tremura, „Dumnezeule, ce se întâmplă?”

Au ajuns la barca cu motor şi i-au spus arhiepiscopului, „Te rugăm, încă odată! Am uitat rugăciunea.”

Arhiepiscopul le-a spus, „Uitaţi de rugăciunea mea; continuaţi cu a voastră. Am greşit tulburându-vă; vă rog, iertaţi-mă. Întoarceţi-vă la ‘Tu eşti trei, noi suntem trei – ai milă de noi.’ De azi voi face şi eu rugăciunea voastră, pentru că şi eu sunt trei – eu, soţia mea, fiul meu. Se potriveşte şi este simplă – şi funcţionează!”

Religiile ar trebui să fie o treabă simplă, umană, individuală, ca iubirea. Nu aveţi nici o organizaţie pentru iubire; nu creaţi biserici şi sinagogi şi temple şi moschei pentru iubire. Dar în iubire cel puţin două persoane sunt implicate – în rugăciune eşti absolut singur.

Este frumuseţea solitudinii, puritatea solitudinii, seninătatea necontaminată, tăcerea solitudinii, în care devii conştient de imensa frumuseţe a existenţei, de marea beatitudine ce te înconjoară. Dar tu o pierdeai pentru că ochii tăi erau acoperiţi de creştinism, hinduism, jainism, budism, mahommedanism.

Eu vreau să îţi dau înapoi ochii tăi.

Şi vreau să îţi asumi responsabilitatea de a găsi adevărul tu însuţi.

Nu depinde de nimeni altcineva, pentru că orice dependenţă este sclavie. Şi oamenii care vor să depinzi de ei – aşa cum papa vrea să depinzi de el – creează pur şi simplu, în numele religiei, un vast imperiu de sclavi.

Chiar acum câteva zile am văzut proclamaţia sa: „Am auzit că, câţiva catolici se spovedesc direct lui Dumnezeu. Acesta este un păcat. Nimeni nu se poate spovedi direct, nu poate fi în comunicare directă cu Dumnezeu; el trebui să meargă prin intermediul preotului.” Ciudat, nu poţi nici măcar să te spovedeşti direct lui Dumnezeu! Realitatea este că, deoarece nu există Dumnezeu, dacă începi să cauţi în mod individual, vei descoperi că Dumnezeu este cea mai mare minciună care a fost spusă tuturor. Un preot este necesar pentru a apăra această minciună.

Iar spovedania la preot este o strategie politică. Continui să-ţi spui păcatele preotului – ştii ce înseamnă asta? Înseamnă ca faci un om suficient de puternic asupra ta astfel încât să nu părăseşti ţarcul catolic, altfel el te va expune. El ştie tot ce ai făcut greşit.

Nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, este simplă politică. El are un dosar cu tine. Ştie ce faci cu soţia vecinului tău; ştie de câte ori ai furat lucruri; ştie de câte ori ai luat droguri care sunt ilegale. Ştie tot ceea ce este greşit în legătură cu tine – şi aceasta este puterea lui asupra ta. Nu poţi părăsi ţarcul; trebuie să rămâi în ţarc.

Dacă începi să te spovedeşti direct lui Dumnezeu, toată strategia de a te ţine înrobit într-un lagăr de concentrare psihologic va eşua.

---

[2] *He really pissed,* joc de cuvinte, pornind de la expresia *pissed-off* (scos din sărite, enervat)

Aşa că lasă-l pe papă să facă ce vrea să facă: vin în Italia, şi îl voi provoca în propriul său Vatican asupra fiecărei probleme fundamentale a religiei. Dacă nu are nici un curaj, poate merge în alt turneu mondial când eu sunt acolo.

Sursa: **Osho**, *Socrate poisoned again after 25 centuries,* (Talks in Greece), chapter 10